

mindre nødvendige. Men nu har vi jo ikke gjort det, og det hænger selvfølgelig sammen med, at Samfundet er groet saa fast i det, man kalder Erhvervenes Frihed. Hvad er Erhvervenes Frihed? Det lyder ganske vist saa smukt, men det vil jo sige, at det enkelte Erhverv og den enkelte Person i Erhvervet skal have ganske ubunden Frihed til at plyndre sine Medmennesker. Det er i korte Udtryk Resultatet af det, man saa smukt kalder Erhvervenes Frihed.

Da vi sidst behandlede dette Spørgsmaal, tænkte jeg mig ikke, at vi saa hurtigt skulde have det for igen, fordi jeg troede, at den da givne Lov var saa elastisk, at man kunde bruge den i alle Tilfælde for at supplere de arbejdsløses Understøttelser op til, hvad der var nødvendigt. Loven af 27. Oktober er jo bygget over de vedtægtsmæssige Understøttelser, der betales i Arbejdsløshedskasserne. Men der er Forskel, nogle er lave, andre er høje, ganske som Faget er stillet, saasom i Henseende til Færeklasserne. Det kan godt træffe, at de, der trænger mest, faar den mindste Understøttelse, fordi Kassen har den mindste Evne til at betale, da Arbejdsløsheden er saa stor. I hvert Fald er der Forskel, hvad saa end Aarsagerne er, og naar der nu melder sig Forhold, der rykker alt over Ende, er det klart, at man ikke kan tage Hensyn til nogle Tal, der er byggede paa et Grundlag, som ikke kommer Dyrtiden ved. De er byggede paa et forsikringsmæssigt Grundlag, fordi man nu en Gang har dette, og fordi man fra Arbejdsløshedskassernes Side ønsker at bevare det. Men saa giver man samtidig Adgang til at supplere Hjælpen, naar den bliver for lille, og den vil for alle de lavere og mellemstore Understøttelsers Vedkommende ubetinget være for lille efter Loven af 27. Oktober. Derfor tror jeg, at det var en almindelig Forudsætning i Rigsdagen fra alle Sider, at der i Kommunerne vilde være god Villie til gennem § 8 at supplere de Understøttelser, der blev givet efter Taksterne. Det har desværre vist sig ikke at være Tilfældet. Der har, kan man sige, ligesom hvilet en uheldig Skæbne over Loven. Det kan ikke skjules, heller ikke her, at vort kære Indenrigsministerium i nogen Grad har bidraget til at fremme den Mangel paa Forstaaelse, der har været i Kommunerne. De Svar, der er givne fra Indenrigsministeriet, har ikke altid været egnede til at fremme netop den Opfattelse, der var gældende her i Rigsdagen — og jeg er ganske sikker paa, at denne var enstemmig.

Der er givet nogle meget formelle Svar, og det sociale Syn, som vi har villet lægge ind i Loven, kan ikke siges fuldt ud at være blevet praktiseret af Ministeriets Embedsmænd. Jeg siger dette nu, for nu er det bagefter, nu kan man godt sige det — og jeg har for øvrigt ogsaa sagt det i Tide til Ministeriet selv. Men Ministeriet skal have en Del, og det en ikke ringe Del, af Skylden for, at de Kommuner, som maaske med Villie misforstod Loven, har faaet noget at holde sig til. Og blandt de Kommuner, der har stillet sig saaledes, skal Københavns Kommune ikke undtages. Der er jo det særlige Forhold i København, at der ikke bestaar nogen Hjælpekasse. Der bestaar en Understøttelsesforening, hvor der er dannet en kommunal Afdeling, til hvilken Kommunalbestyrelsen vælger et Antal Medlemmer, medens Understøttelsesforeningen vælger nogle andre. Københavns Understøttelsesforening har ganske skematisk sagt til Arbejdsløshedskasserne: Kun under de og de Forhold vil I kunne faa Hjælp — en skematisk Erklæring baseret paa Eksemplerne i § 8 —, og derfor er det almindeligt blevet saadan, at naar arbejdsløse har meldt sig, har Understøttelsesforeningen sagt: Vi kan ikke hjælpe, I skal have jeres Hjælp af Arbejdsløshedskassen. Den er for lille, har man indvendt. Ja, men vi læser nu § 8 paa den Maade. Og saaledes har adskillige andre læst den. Et saadant Forhold skulde man antage ikke vilde have meldt sig, men det har altsaa meldt sig. Nogle har manglet Opfattelse, men nogle — og det er vist nok de fleste — har manglet Villie. Derfor er det heldigt, at vi nu har faaet Loven til Revision og fuldstændig faaet omkalfatret § 8. Nu er § 8 klar. De Eksempler, der før stod nævnt, og som man maaske fra Kommuners Side kunde have Brug for at henvise til, naar man ansaa saadant for fornødent, er der ikke mere, de er forsvundet. Der saar nu ganske klart, at hvor der foreligger Forhold, der bevirker, at den Understøttelse, der ydes af Arbejdsløshedskassen, maa anses for at være for ringe, kan der ydes Hjælp gennem Hjælpekassen. Den kan naturligvis ydes paa to Maader, men der staar for øvrigt, at Hjælpen kan ydes efter Dyrtidsloven, det vil altsaa sige, at Kommunen faar to Trediedeles Tilskud. Der er Kommuner, som er saa formelle, at de siger: Nej, det vil vi ikke. Det er maaske af den Grund, man ikke giver efter Dyrtidsloven, men selv om man gør det, saa siger man: Vi hjælper efter al-